

Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság
8.Bhar.123/2014/41.sz.

A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Debrecenben 2014. november 12. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. február 7. napján kihirdetett 26.Bf.13.812/2013/9. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által a másodfokú ítélet kihirdetésétől 2014. szeptember 10. napjáig az előzetes fogvatartásban töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

A harmadfokú eljárásban 12.000 (tizenkettőezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2013. október 11. napján kihirdetett 24.B.20.407/2013/90. számú ítéletében bűnösnek mondta ki rablás büntetében (Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont), lopás büntetében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont), lopás vétségében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) és jogtalan elsajátítás vétségében (Btk. 378. § (1) bekezdés b) pont), ezért őt 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra, valamint összességében 100.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A vádlottat az ellene a Btk. 346. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott okirattal visszaélés vétsége és a Btk. 393. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, a lefoglalt dolgokról és a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe való beszámításáról. Kötelezte a vádlottat, hogy kártérítés címén fizessen meg magánfél részére 65.000 Ft-ot, továbbá 600.000 Ft után járó kamatot és az államnak 10.000 Ft illetéket. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség állam részére való megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsődlegesen felmentés, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítése céljából. Az ügyész az első fokú ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Törvényszék 2014. február 7. napján kihirdetett 26.Bf.13.812/2013/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A büntetést halmazati büntetésként kiszabottnak tekintette. A vádlottat 5 rendbeli okirattal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól tekintette felmentettnak. Az ellene jogtalan elsajátítás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, és a tulajdon elleni szabálysértés miatt ellene indult eljárást megszüntette.

magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Helyesbítette a lefoglalt dolgokra vonatkozó adatokat, a vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó, születési évszámát, valamint a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta. Rendelkezett a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú határozat kihirdetéséig előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról és a másodfokú eljárásban keletkezett bűnügyi költség vádlott általi viseléséről.

A másodfokú ítélet ellen a vádlott jelentett be a rendelkezésére nyitva álló határidőn belül fellebbezést, melyet írásban indokolt.

Ebben előadta, hogy a másodfokú ítélet „összességében érvénytelen”, mert súlyos törvényszegésekkel született. Nem kapta meg időben a kért iratmásolatokat, és kérése ellenére határidőn belül nem rendeltek ki számára új védőt. Kifogásolta, hogy a részbeni felmentés ellenére nem enyhítette a törvényszék az elsőfokú határozattal kiszabott szabadságvesztés büntetést, a másodfokú bíróság nem volt alapos. Ezt az is mutatja, hogy az édesanyjával szembeni bűncselekmények kapcsán emelt vád alól kizárólag bizonyítottság hiányában mentették fel. Értetlenségét fejezte ki a tekintetben, hogy hogyan lett a jogtalan elsajátításból szabálysértési eljárás, majd annak megszüntetése, holott erre soha korábban utalás sem volt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezt nem indokolta megfelelően. Hangsúlyozta, hogy a vele kapcsolatosan megállapított enyhítő körülmények túlsúlya miatt indokolt lenne a büntetésének jelentős enyhítése. Fellebbezési indokolásának kiegészítésében előadta, hogy egyetemi végzettséggel rendelkezik, bűnöző életmódot sohasem folytatott. A rablási cselekmény tényállásában írtak nem életszerűek az ő akkori életkörülményei között. Újra előadta, hogy az első- és másodfokon kirendelt védői semmilyen hatékony védelmi funkciót nem töltöttek be. A büntetőeljárás „hemzseg” az eljárási törvénytelenségektől, szabálytalanságoktól. Egyetlen vádpontban írt tényállás sem lett kétséget kizáróan bizonyítva. A bizonytalanságokat koncepciókkal, feltevésekkel egészítették ki. Bár a súlyosító körülményeket másodfokon visszavonták, de a büntetés mértékét helyben hagyták. Kifogásolta, hogy az egyesítések révén „duzzasztotta fel” a bíróság az ügyét. Kérte, hogy az ítélőtábla a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét enyhítse, vagy rendelkezzen arról, hogy a büntetés fele részének kitöltését követően feltételes szabadságra legyen bocsátható. Jogsértőnek vélte a pénzbüntetés kiszabását is, mivel a Bv. Intézetben nincs megfelelő jövedelme. Kérte a bűnügyi költség megfizetésére való kötelezésének mellőzését, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés fele részének felfüggesztését. Amennyiben az ítélőtábla úgy találná, hogy nem hozható törvényes döntés, akkor a „per újrafelvételt” kéri.

Az ügyész a másodfokú határozatot tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.306/2014/1. számú átiratában a vádlott által bejelentett fellebbezés elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint az első- és másodfokú határozat között a jogtalan elsajátítás vonatkozásában nem a bűnösség, hanem a jogszabály helyes értékelése tekintetében van ellentét, így a fellebbezés lehetősége nem nyílt meg.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.259/2014/8-I. számú átiratában a vádhatóság jogi álláspontját módosította. Indítványozta a védelmi fellebbezések érdemi elbírálását, továbbá a másodfokú ítélet megváltoztatását, és vádlott bűnösségének a Btk. 346. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott okirattal visszaélés vétségében való megállapítását is. Ezen túl a másodfokú határozat helybenhagyására tett indítványt.

A Debreceni Ítéltábla a másodfellebbezést a Be. 393.§-ának (2) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen a vádlott nem vett részt.

A nyilvános ülésen a védő elsősorban a vádlott valamennyi vádpontban írt cselekmény miatt emelt vád alóli felmentését, másodsorban az első, illetve másodfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartotta.

A vádlott fellebbezése nem alapos.

Az ítéltábla elsődlegesen megállapította, hogy a Be. 386.§ (1) bekezdése értelmében harmadfokú eljárásnak helye van akkor, ha a másodfokú bíróság ügyszóhatározatának eltérő rendelkezése a büntető anyagi jog szabályát sérti. A Be. 386.§ (1) bekezdés c) pontja alapján a másodfokú bírósági ítélet ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével az első fokon elítélt vádlottat felmentette, vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette. Figyelemmel e feltétel bekövetkezésére, a bűnösség kérdésében történő eltérő döntésre, a vádlotti fellebbezés joghatályosnak tekinthető, és megnyitotta a harmadfokú bírósági eljárást.

A harmadfokú bíróság a Be. 387.§ (1) bekezdésének megfelelően felülbírálta a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet, és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az első- és másodfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat, és vizsgálta a másodfokú ítélet megalapozottságát is. Nem észlelt az első- és másodfokú bírósági eljárásban a Be. 373.§ (1) bekezdésének II. pontjában felsorolt un. abszolút eljárási szabálysértést, amely a bíróságok ítéleteinek hatályon kívül helyezését indokolná. A teljes körű felülbírálat keretében vizsgálta, hogy megvalósult-e bármely egyéb eljárási szabálysértés, azonban ilyet sem tapasztalt.

E körben a másodfokú bíróság okszerűen fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság által foganatosított egyesítések indokoltak voltak, a kirendelt védő törvényes kötelezettségeinek megfelelően látta el feladatát. A vádlott által kért iratmásolatok kiadásának a törvényes határidőn belüli teljesítésének objektív akadálya volt, amely azonban nem akadályozta a vádlottat a jogainak gyakorlásában. Ugyanakkor relatív szabálysértést követett el az elsőfokú bíróság azzal, hogy nem bírálta el érdemben a vádlott által előterjesztett költségmentességi kérelmet, amely miatt azonban a terheltet nem érte hátrány, hiszen, amint a törvényszék azt helytállóan kifejtette, kérelmét el kellett volna utasítani.

A másodfokú bíróság helytállóan egészítette ki az első fokon megállapított tényállást, mely ezzel mindenben megalapozott, ezért az ítélet tábla határozatát a be 388. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően e tényállásra alapította. A törvényszék igen részletesen vizsgálta a kerületi bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét. Az ítélet tábla teljes mértékben osztja a másodfokú bíróság e körben tett megállapításait, miszerint az elsőfokú bíróság mind a bűnösség megállapítása, mind a felmentés kapcsán mérlegelő tevékenységéről maradéktalanul számot adott, és okszerűen, logikai hibát nem vétve állapította meg a tényállást. Törvényes a vádlott bűnösségére vont következtetés a rablás büntette, a lopás büntette és a lopás vétsége tekintetében. Törvényes a vádlott felmentése a jogtalan elsajátítás vétsége miatt emelt vád alól, mivel az 50.000 Ft-ot meg nem haladó értékre elkövetett jogtalan elsajátítással nem bűncselekményt, hanem szabálysértést valósított meg. Helyesen szüntette meg a törvényszék a szabálysértési eljárást a 2 éves abszolút határidő eltelte miatt.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség okirattal visszaélés vétsége vonatkozásában tett indítványával kapcsolatosan az ítélet tábla a következőket rögzíti.

Bár a másodfokú bíróság által kiegészített, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, azonban az igen hosszú idő óta kikristályosodott, irányadó bírói gyakorlat valamennyi bűncselekménynél, így a lopás, és a rablás bűncselekmények megfogalmazása során a történeti tények rögzítését tartja indokoltnak. A vádiratban, majd az ítéletben használt azon kifejezés, mely szerint a sértettek tulajdonában lévő különböző dolgokat, így hátizsákját a benne levő dolgokkal, melyek között volt a sértett német vezetői engedélye és belföldi lakcímkártyája is, „eltulajdonította” már a határozat jogi indokolásában szükséges rögzíteni a történeti tényekből levonandó jogkövetkeztetésként. A történeti tényállásban a jogi szakkifejezések elkerülésére kell törekedni, hiszen a megszerzésre, eltulajdonításra, vagy elvételre a történeti tényekből lehet következtetni. Sem a vádirati tényállásból, sem az azzal megegyező ítéleti tényállásból (III. tényállási pont) nem állapítható meg az, hogy vádlott az okiratokat huzamosabb ideig birtokolta volna, és így nem pusztán elvételt, hanem jogtalan megszerzést valósított volna meg. Ebből következően erre nézve sem egyértelmű vádbeli utalás, sem bizonyítás, sem ezzel kapcsolatos védekezés nem merült fel az eljárás során, annak pótlására a harmadfokú eljárásban lehetőség sincsen.

Ezért az ítélet tábla nem adott helyt a fellebbviteli főügyészség indítványának, és nem állapította meg a vádlott bűnösségét a Btk. 346. § (1) bekezdésének a) pontja szerint minősülő okirattal visszaélés vétségében.

Az első és másodfokon eljáró bíróságok a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi, enyhítő és súlyosító körülményeket maradéktalanul feltárták, és azokat megfelelően értékelték. A törvényszék helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a bűnösségi kör és a súlyosító körülmények szűkülése ellenére sem eltúlzottan súlyos, hanem inkább enyhe.

A másodfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék másodfokú ítéletét a Be. 397. § alapján helybenhagyta.

A vádlott által a másodfokú ítélet kihirdetésétől 2014. szeptember 10. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján számította be a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 385. §-ára utalással, a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Debrecen, 2014. november 12.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.
a tanács tagja, előadó

. Hágger Tamás sk.
bíró

Záradék: A Fővárosi Törvényszék 26.Bf.13.812/2013/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 8.Bhar.123/2014/41. számú ítéletével jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2014. november 12.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Kiadó.